

Ηγουμένη Ανυσία: Ζωή μέσα στη χάρη και την ταπείνωση

/ [Πεμπτουσία](#)

Η κοίμηση της ηγουμένης. - Νέα ηγουμένη η μοναχή Ανυσία

Η γερόντισσα Κασσιανή, πλήρης ημερών είχε οσιακό τέλος. Έγινε η κηδεία και τα σαράντα της. Από τις άλλες μοναχές, καμμιά δε φιλοδοξούσε, ούτε σκεπτόταν για τη θέση της ηγουμένης. Τόσο ταπεινές ήσαν όλες, ώστε σχημάτισαν την εντύπωση, ότι αυτές δεν κάνουν για κάτι τέτοιο. Ο δεσπότης θα φροντίσει για ηγουμένη. Πράγματι, ο δεσπότης εφρόντισε. Πώς όμως εφρόντισε; Έρχεται ανύποπτα μία μέρα στο μοναστήρι και τους έκανε λειτουργία. Έν συνέχεια κατεβαίνει, πιάνει την αδελφή Ανυσία και την τραβάει στην Ωραία Πύλη. Εκείνη εξαφνιάστηκε. Μόλις κατάλαβε ότι πρόκειται να την προχειρίσει για ηγουμένη, μόνο που δεν έπαθε συγκοπή.

—Σεβασμιώτατε τι; Που με πας;

—Έλα εδώ, κάνε υπακοή.

Και στρεφόμενος προς τις αδελφές που και εκείνες έβλεπαν με απορία, τους λέει «σήμερα θα σας κάνουμε μητέρα». Όλες οι μοναχές το δέχθηκαν με μεγάλη χαρά. Από αυτό και μόνο φάνηκε η αρετή των αδελφών. Έβλεπες στο πρόσωπό τους ότι έλαμπαν από χαρά. Καμμιά δεν άντέδρασε να διαμαρτυρηθεί ή να μελαγχολήσει, όπως συμβαίνει συνήθως σε όσους ο νους τους είναι σε μεγαλεία και εξουσίες.

Όλες τους ψυχές εκλεκτές, είχαν βίον θαυμαστόν, ήσαν 16 - 18 αδελφές, ήταν πραγματικά μία παραδεισένια αδελφότητα. Αλλά και η επιλογή του δεσπότη δεν ήταν καθόλου τυχαία, ήταν από Θείο Φωτισμό. Θυμάστε ότι, όταν η μοναχή Χριστονύμφη είδε την Αγία Παρασκευή και την ρώτησε ποιάν αδελφή να έχει πρότυπο και να συμβουλευέται, η Αγία της αποκρίθηκε «την Ανυσία». Αυτήν την Ανυσία, εφώτισε το δεσπότη ο Κύριος, να προκρίνει επαξίως για ηγουμένη.

Η γερόντισσα Ανυσία ήταν και αυτή βλαστός αειθαλούς δένδρου ενός Αγίου ιερέως ο οποίος μεταξύ των άλλων χαρισμάτων του, τελούσε πάμπολλα θαύματα και εν τη ζωή αλλά και μετά θάνατο. Λεγόταν Ιωάννης Παυλίδης και καταγόταν από ένα χωριό της Μ. Ασίας που λεγόταν Ίμερα. Η Ανυσία ήταν πολύ όμορφη και ο

πατέρας της ήθελε από μικρή να την παντρέψει για τον φόβο των τούρκων. Όταν της το είπε, τότε έμαθε από αυτήν ότι ποθούσε να γίνει μοναχή. Τότε της είπε ο πατέρας της, «όταν θα πάμε στην Ελλάδα, τότε να γίνεις μοναχή». Έβλεπε αυτός ο άγιος άνθρωπος, ότι το κλίμα εκεί στην τουρκιά δε σήκωνε για

γυναικείο μοναχισμό[1].

Μια φορά, για να τη βεβαιώσει η Παναγία μας ότι είναι για μοναχή, συνέβη το εξής: Υπήρχε συνήθεια την εορτή της Υπαπαντής να ανεβαίνουν οι άτεκνες γυναίκες στον γυναικωνίτη. Εκεί τους έδινε ο ιερέας μία εικονίτσα με τον Χριστό παιδάκι, για να τεκνογονήσουν. Οι εικονίτσες ήταν όλες ίδιες. Χωρίς η μικρή να γνωρίζει, πήγε και αυτή από περιέργεια στον γυναικωνίτη. Αφού πήγε, της έδωσε και αυτής μία εικονίτσα. Όταν όμως την άνοιξε, παραδόξως, κατ' εξαίρεση, η δική της μόνο ξεχώριζε από τις άλλες. Στην εικόνα ήταν μόνη η Παναγία μας ζωγραφισμένη, και με τα χέρια σταυρωμένα. Όταν έμαθε ότι τους έδινε ο ιερέας τις εικονίτσες για τεκνογονία, τότε αμετάκλητα βεβαιώθηκε ότι εκείνη, η Παναγία την θέλει να γίνει μοναχή. Αλλά και αυτή ήταν βλαστός από άγιες ρίζες.

Ο πατέρας της ήταν άγιος με φανερά σημεία. Δεν πρόλαβε να πάει στην Ελλάδα, κοιμήθηκε οσιακά στην Μ. Ασία. Οι τούρκοι, αν και ανάξιοι, έβλεπαν στον τάφο του κάθε βράδυ ένα ουράνιο φως. Φοβισμένοι μήπως συμβαίνει κάτι παράδοξο, πήγαν στην αστυνομία. Μία ομάδα αστυνομικών πήγαν νύχτα, κρυφά, να εξετάσουν τι συμβαίνει και είδαν οφθαλμοφανώς να βγαίνει το φως μέσα από τον τάφο του πατέρα της. Μέσα στον τάφο, συνήθιζαν να βάζουν στο προσκέφαλο ένα καντήλι αναμμένο. Όταν αργότερα έγινε εκταφή, ω του θαύματος! Βρήκαν ύστερα από τόσα χρόνια το καντήλι μέσα στον τάφο αναμμένο, όπως το έβαλαν, γεμάτο λάδι.

Όταν έγινε η ανταλλαγή και έφυγαν οι Έλληνες θέλησαν να μεταφέρουν μαζί τους και το ιερό λείψανο του νέου αυτού θαυματουργού Αγίου, αλλά εστάθη αδύνατο. Έκαμνε τόσα πολλά θαύματα στους Τούρκους ούτως ώστε με κανένα τρόπο δεν άφηναν τον Άγιο αυτό γιατρό, που τους χάρισε ο Θεός, και ας ήταν αλλόπιστοι.

Άραγε, μία προφητεία που λέει ότι κάποτε το ένα τρίτο θα γίνουν χριστιανοί αυτοί οι άνθρωποι που δέχονται τους Αγίους μας, τους προετοιμάζουν οι Άγιοι σαν πρόσφορο έδαφος να γίνουν χριστιανοί;

Αργότερα οργάνωσαν στην Ελλάδα ένα σύλλογο μικρασιατών, και έβγαλαν και περιοδικό. Όταν πιά η Άνυσία ήταν μοναχή, της έστειλαν ένα περιοδικό το οποίο έγραφε διάφορα θαύματα που έκανε ο πατέρας της μετά θάνατον. Αυτού το αγίου δέντρου βλαστός ήταν και η ηγουμένη Άνυσία.

Όταν πήγαινε η γερόντισσα Ευφημία στο μοναστήρι, τη δεχόταν με μεγάλη χαρά

και αγάπη. Όμως δεν εννοούσε για πολύ να αφήσει την πνευματική της εργασία. Λέγει «Μιλούσαμε περίπου δέκα λεπτά και μετά διέκοπτε και διάβαζε το Ευαγγέλιο. Μια φορά πήγαμε μαζί με τον γέροντα και τον π. Ισαάκ.» Εδώ, γέροντα εννοεί η γερόντισσα τον πνευματικό και ανακαινιστή της μονής, της οποίας ηγουμενεύει, π. Γρηγόριο. Όσον αφορά τον π. Ισαάκ, πρόκειται για έναν σύγχρονο άγιο γέροντα αραβικής καταγωγής, από τον Λίβανο. Ήρθε ως ιερομόναχος γύρω στο 1975 στο Άγιο Όρος, προσκολλήθηκε στον άγιο γέροντα Παΐσιο, ο οποίος τον ανεδέχθη και εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός, μετονομασθείς από Φίλιππος σε Ισαάκ.

Έκτοτε ασκήτευε στην Καψάλα του Αγίου Όρους μέχρι της οσίους τελευτής του. Διάδοχος σήμερα του κελιού είναι ο πρώτος του υποτακτικός και διακεκριμένος, ο ιερομόναχος Ευθύμιος. Λέγει λοιπόν η γερόντισσα Ευφημία: «ρωτήσαμε που είναι η ηγουμένη, μου λένε είναι στο κελί της Χριστονύμφης. Πάω, την βλέπω, αυτή διάβαζε την Αγία Γραφή. Χτυπώ την πόρτα, εκείνη σκυφτή κάτω. Την ρωτώ «ποιά είμαι» και αυτή «είσαι η Ευφημία;» και απαντώ «ναί, ναί γερόντισσα». Με χαιρετά εγκάρδια και με ρωτά:

Τί κάνεις Ευφημία μου; Ο γέροντας, οι αδελφές είναι όλοι καλά; Τί κάνουν;

Μιλήσαμε μόνο πέντε λεπτά. Αυτό ήταν. Μετά ξαναπήρε την Καινή Διαθήκη και πρόσθεσε «να είστε καλά, υπακοή, υπακοή να κάνετε όλοι», και μετά στράφηκε στην αγαπημένη της ανάγνωση. Ούτε συγγνώμη θεώρησε ότι έπρεπε να πει, γι' αυτήν αυτός είναι ο τύπος της σωστής συμπεριφοράς του μοναχού. Οι πολλές συζητήσεις είναι φθορά και σπατάλη χρόνου. Ασφαλώς η γερόντισσα Ανυσία είχε γευθεί τους πνευματικούς καρπούς της σιωπής, της προσευχής και της θείας μελέτης.

1. Παρόλον ότι ο Ελληνισμός του Πόντου και της Μ. Ασίας, είτε σφαγιάστηκε, είτε ξεριζώθηκε, εντούτοις ο 20ος αιώνας έδωσε από αυτούς πολλούς αγίους στην Εκκλησία. Εκτός από νεομάρτυρες, έχουμε και ασκητές και οσίους. Ελάχιστο δείγμα ο Αρσένιος ο Καππαδόκης (1924), αλλά και ο γνήσιος απόγονός του τον οποίο βάπτισε με τα χέρια του, ο γνωστός χαρισματούχος γέροντας Παΐσιος (1994). Από εκεί ο π. Γεώργιος Καρσιλίδης (1959), η οσία Σοφία (1974), ο Ιερώνυμος της Αιγίνης (1966) και πολλοί άλλοι. Τον τελευταίο αυτόν επισκεπτόμουν στο ασκηταριό του στην Αίγινα. Μεταξύ άλλων μας διηγόταν και για πολλούς άλλους σύγχρονους αγίους ασκητάς που γνώρισε, μεταξύ των οποίων και τον γέροντά του Μισαήλ. Στο χορό λοιπόν των συγχρόνων μικρασιατών αγίων, προστίθεται τώρα και ο πατέρας της μοναχής Ανυσίας, όσιος Παπαγιάννης ο θαυματουργός.

Πηγή: Ιωσήφ Μ.Δ.. Μοναχή Χριστονύμφη. Μια σύγχρονη άγια μορφή 1923-2005.

Σελ. 65-70.